

НАРОДЕНЪ БУДИТЕЛЪ

СЕДМИЧЕНЪ ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ХРИСТИЯНСКА ПРОСВѢТА И ИНФОРМАЦИЯ.

Всички ржкописи и суми да се изпращатъ до редактора свещ. Д. ПОПВАСИЛЕВЪ - Шуменъ.

АБОНАМЕНТЪ:
за година 50 лв.
предплатени на
два пѣти.
БРОЯ 1 левъ.

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ
се плаща по 1 левъ
на дума.

прот. М. Д.

Задачата на свещеника.

Въ човѣка край другитѣ чувства се гнѣзди и религиозното чувство. То е вродено. Безъ него не може човѣкъ. Изато-ва нѣма народъ безъ религиоз-зенъ култъ. Може религиоз-ното чувство да е спяще още, да не е пробудено, да не е култивирано, но да се отрече съществуването му, това не може да бжде. Сърастенето на човѣка и то се култивира и расте. То е като другитѣ чувства. Отъ тукъ произлиза и нуждата да се култивира религиозното чувство по единъ правиленъ пѣтъ, по една система, налагаща се отъ времето.

Ние отиваме по-далечъ. Различнитѣ други чувства у човѣка да се занемарятъ, да не се култивиратъ, нѣма човѣкъ много да загуби, обаче религиоз-ното чувство, ако не се култивира, ще постави човѣка въ животинско състояние. Той нѣма да съзнава своето назначение, нито пѣкъ назначението на своитѣ близки. Въ него нѣма да има моралъ. Огншенията къмъ близкитѣ му ще сж животински. Живота му ще се изразява само въ грижа за самосъхранение, въ егоизмъ. Далечъ ще сж отъ човѣка всѣкавиетически чувства. А отъ това и огншенията между човѣцитѣ, между обществата, между народитѣ, ще сж неопредѣлени. Войната, а не мира, ще е целъ и култъ на човѣчеството.

Ето защо, ако въ миналото е имало войни, изтрѣбления на човѣчеството, всичко това се дължи на некултивирано религиозно чувство. Може човѣкъ да се хвали съ научни придобивки, но той нищо не ще да е, ако не постави своитѣ огншения къмъ хората на нѣщо по-сигурно, което да му гарантира въ живота миръ и спокойствие, за да се ползва отъ научнитѣ си придобивки. Тогава само ще има истински културенъ човѣшки животъ. Иначе човѣкъ пада въ пагубна едностранчивостъ. Живота картинно ще представлява нѣкакъвъ изродъ, у който всички органи не сж еднакво развити. А симетрията, правилното развитие на всички органи въ единъ организъмъ, гарантира единъ правиленъ животъ на този организъмъ.

Отъ всичко това следва, че религиозното чувство у човѣка е важно, ценно, че то е наченката, тѣй да се каже, на живота. А отъ това пѣкъ следва, че религията е важенъ факторъ въ живота на човѣчеството. Тази истина е съзнана отъ старо време и затова виждаме религиозни мислителѣ да никнатъ между народитѣ тѣй, както никнатъ всички мислителѣ въ областта на науката. Времето носи единитѣ и другитѣ. Безъ тѣхъ не може. Тѣ сж водителитѣ, гениитѣ, на известно време, на извесна епоха срѣдъ човѣцитѣ.

Щомъ е така, ето задачата на свещеника. Той е учителъ, педагогъ, будителъ на религиозното чувство у човѣка. Самъ съ развито религиозно чувство до висша степенъ, разработва

сжщото у своитѣ пасоми съ срѣдства, каквито му предлага църквата: съ служене Богу, съ четене словото Божие, съ молитва, въдълбочаване въ църковнитѣ истини. Ето защо, наравно съ училището въ всѣки населенъ центъръ стои и църквата. Учителя и свещеника сж важни фактори въ живота. Тѣ сж пионеритѣ на човѣшкия животъ, на човѣшката сждба.

Едина въ църквата свещено-действиува, другия въ училището, а общо и двамата въ живота. Тѣ се допълватъ. Еднакво теглятъ учителската кола, защото еднакви задължения иматъ къмъ човѣцитѣ. Не може да сж раздѣлени. Не трѣбва да си противречатъ. Така учителя и свещеника ржка за ржка вървѣха ведно въ своята деиностъ презъ неотдавнашното минало и затова имаше добри резултати. Свещеника не излизаше отъ църква. Сутринъ и вечеръ е тамъ. Подъ смисъла на църковната служба, на църковнитѣ четива и пѣснопѣния, на благодатъта Божия се окриляше, вземаше импулъс за по-идейна работа срѣдъ народа. И работѣше. И имаше резултати отлични.

Ето какво е назначението на свещеника. Той е народенъ служителъ. Затова народа трѣбва да го ценя и да иска отъ него работа. Свещеника не трѣбва да стои съ скръстени ръце, съ затворени уста, а да работи.

Времето налага това

Проф. Д. Дюлгеровъ

Значение на догмата.

V

Други критици на догматитѣ изказватъ сжщата мисль съ следнитѣ думи: Човѣкъ не останалъ доволенъ отъ това, що му далъ Христосъ. Той пожелалъ „дрехи“. Той пожелалъ да стане много по-красивъ отъ евангелскитѣ лилии, по-великъ отъ рибаритѣ Петъръ и Андрей, Натанаилъ и Иоанъ и, като Адама, не послушалъ Господа, а започналъ да си шие дрехи съ платнища отъ догмати. Ето единъ примѣръ: Въ евангелието намираме една чудна картина, която умилява всѣко сърдце. Синъ Божи се кръщава въ рѣката Иорданъ. Духъ Свети слиза надъ Него въ видъ на гълъбъ, говори Небесния Отецъ. Отъ тази картина, отъ това безкрайно евангелско богатство съ помощта на логически инструменти е създаденъ догмата: Богъ е Духъ единъ по сжщество, троиченъ по лица. Може ли тази суха формула, този безжизненъ догматъ да замѣни евангелскитѣ образи, въ които сж чаровни подробности и непостижима красота е изказана Троичността на Бога? Чрезъ догмитѣ въ Християнството е вмѣкнато смъртното начало; то е убило неговата жива сила. Ето защо мнозина сж престанали да ценятъ християнството. Тѣ не сж еретици: на западъ ги смѣтали за такива и издигнали за тѣхъ клади. Не сж виновни еретицитѣ, а догматиститѣ. Тѣ сж заменили живота Христово учение съ незатрогващи сърцето догмати.

Догматитѣ сж равнодушни къмъ християнството. Онова, което оогаря истинския християнинъ, въ рждетъ на богослова постепенно угасва и ледени душата. Догматитѣ сж своеобразни Собакевичевци: спорятъ за нѣкакви мъртви души, нѣщо дѣлятъ помежду си и незабелязватъ, че върващитѣ бѣгатъ отъ Църквата и постепенно забравятъ и Христа. Трѣбва да се освободимъ отъ догматитѣ. Тѣ сж нравствено безразлични, тѣ убиватъ християнския духъ.

Християнството било система отъ морални истини. То нѣмало нужда отъ догмати. Християнството било адогматично.

Това възражение противъ догматитѣ почива сжщо тѣй на недоразумѣния. Достатъчно е да си спомнимъ думитѣ Христосови: „Който изпълнява волята Ми, той ще узнае дали Мое то учение е отъ Бога или Азъ говоря отъ Себе Си“, за да разберемъ, че нравствениятъ опитъ служи за провѣрка на истинитѣ на вѣрата и обратно—истинитѣ на вѣрата опредѣлятъ пжтищата на нравственото творчество въ живота. Религиозниятъ животъ опредѣля догматитѣ и следъ това, като вториченъ моментъ, догматитѣ отъ своя страна опредѣлятъ характера на религиозния животъ на християнина. Движението на волята опредѣля мисльта. Следъ това мисльта дава направление на волята. Който изпълнява волята на Небесния Отецъ, знае и учението, което Той е открилъ чрезъ Сина Си на хората. „Ние приехме не духа на тоя свѣтъ, но Духа, който иде отъ Бога, за да знаемъ това, що ни е дадено отъ Бога... Душевенъ же човѣкъ не приемятъ, яже духа Божия, юрдство бо ему естъ, и не можетъ разумѣти, за не духовнѣ востязуется“.

Православното учение за Св. Троица се явява метафизическа обосновка на нравствения дългъ за любовта. То дава отговоръ на въпроситѣ: какъ да обичаме другитѣ и защо да ги обичаме; защо не трѣбва да живѣемъ само за себе си? Ние узнаваме, че сме едно съ другитѣ; че и тѣ сж образъ Божии, храмъ на Духъ Свети и ако даже този храмъ е разрушенъ, той все пакъ е храмъ и къмъ него можемъ да пристѣпваме само съ благоговѣние; че всички християни трѣбва да бждатъ едно. Христосъ се моли за единство между всички християни и поставя за образецъ единството между лицата на Св. Троица.

Даже и извесниятъ моралистъ Мартенесъ пише: „Ако християнската догматика не би развила учението за Св. Троица, то етиката би трѣбовало да излѣзе съ това учение поради свои интереси. Съ това учение се решава онова противорѣчие, отъ което не могатъ да се освободятъ съвременнитѣ проповѣдници на независимъ моралъ, като се колебае между Кантовия ригористиченъ нанизъмъ и фаталистическия пантеизъмъ на германскитѣ идеалисти и францускитѣ и английски еволюционисти.“ И Св. Григорий Богословъ, за когото Църквата пѣе „Пастирская сви-

рѣль богословія своего риторѣвъ побѣди трубы“, казва, че най малкото изопачение на истината за Св. Троица лишава човѣка отъ спасение. Християнството има три недѣлими елемента: догматиченъ, етиченъ и мистиченъ. Въ своята съвокупностъ тѣ даватъ изразъ на единъ цѣлостенъ образъ. Отстранението на единъ отъ тѣхъ влѣче следъ себе си отстранение и на останалитѣ; изопачаването на единъ отъ тѣхъ—изопачаване и на останалитѣ. Връзката между догматическитѣ истини и духовното творчество на християнина въ живота, оросено съ мистично просвѣтление, е тѣсна и недѣлима. Че действително въ християнското учение има три елемента: догматиченъ, етиченъ и мистиченъ могатъ да се приведаатъ десетки доказательства. Ще посоча само единъ примѣръ.

„Что сотворимъ, мужіе братіе? Петръ же рече кѣнимъ; покаятеся (етиченъ елементъ), и да креститесь кѣждо васъ во имя Исуса Христа (догматиченъ елементъ) во оставление грѣхъвъ: и примите даръ Святаго Духа“ (мистиченъ елементъ).

П. Н. учитель.

„Евангелие и животъ“.

IX.

Човѣкъ е обикновено ненаситно сжщество, алчно за печалби и за груби удоволствия. Да се наслаждава, да завладѣва и да събира—ето стремитѣ, на които често ставаме жертва, които погубватъ душитѣ ни, правятъ да губимъ душитѣ и на другитѣ. И затова и сега още нашиятъ животъ е пропитъ отъ това чувство на себелюбие. Вземете, напр, всичката съвременна промишленостъ. Въ основата си тя е користолюбива. Всички земни блага, всички милиардни тонове вжглища, злато и стомана се купуватъ съ скжпа и страшна цена—съ цената на безвременно загинали милиони живи хора, съ цената на тѣхната всѣкидневна мизерия. И при тоя фактъ неволно ще си припомнимъ думитѣ на Спасителя: „Каква полза има човѣкъ, ако цѣлъ свѣтъ спечели, а душата си погуби“.

При тѣмнитѣ чувства на себелюбието, користъта и алчността, които приобщаватъ човѣка къмъ земната калъ, Исусъ Христосъ ни сочи свѣтла мждростъ: „Затова ви казвамъ—търсете по-напредъ царството на Бога и правдата, а всичко друго само по себе си ще дойде“. Туй е главното и единичното, което е сжществено. Да се служи за царството на Бога туй значи, да се служи на Бога. Никакво друго служене безъ това (т. е. ако не се служи съ духъ и истина) не е угодно на Бога. „Богъ не живѣе въ храмовѣ, направени отъ човѣшка ржка и не иска служене отъ човѣшки ржце“. (Деян. XVII., 24—25). Не Му сж нужни нито тлѣсти жертви, нито кадилень димъ, нито олтари, свѣтнали отъ злато и драгоценни камъни. Нѣма нужда той нито отъ поклони, нито отъ пости, нито да се отива

нѣкжде на поклонение. Ако тия нѣща ги има у насъ, имаме ги за себе си, като помощни срѣдства и постановка за създаване или поддржане възвишени благочестиви настроения. Предъ очитѣ на Бога сж ценни въ човѣка само „сърцето, което е почисто отъ златото и волята, която е силна и непоколебима въ доброто“. Бога могатъ да видятъ само тия, които иматъ чисти сърца. Висинитѣ на Спанъ сж достъпни само на оногова.

„Който дѣлата си не е измѣрвалъ и продавалъ съ цената на златото;

Който не е кроилъ зло срещу брата си и врага си не е клеветилъ“.

На Бога не е приятна и самата молитва, ако тя не излиза отъ сърце, не озарено отъ истината и не стоплено отъ любовта.

— Ако донесешъ даръ на олтаря, казва Спасителътъ, и тамъ си спомнишъ, че твоятъ братъ има нѣщо противъ тебе, остави дара си предъ олтаря и иди по-напредъ се примири съ брата си и тогава се върни и принеси дара си“. (Мат. V, 23—24.).

До И. Христа нищо подобно никога не е чувано. Евангелието за прѣвъ пѣтъ давало на свѣта едно толкозъ възвишено и съвършено понятие за Бога. То дало на човѣка идеалъ, който никога не може да бжде постигнатъ. Но като се стреми и приближава къмъ него, човѣчеството щѣ става все по-чисто, и по-красиво, и по-съвършено. Тукъ не Божеството се понижавало до човѣка, а човѣка се задължавало да се издигне до най-съвършеното сжщество.

Безъ по-нататѣкъ да излагамъ сжщественитѣ положения, още ще кажа, че евангелието съ своята проповѣдь за Бога на любовта, баща на всички хора, сложило основитѣ на истинското братство въ човѣчеството, съборило междунороднитѣ граници, разковало веригитѣ на робитѣ, издигнало личността на човѣка, научило въ всѣки човѣкъ да уважава неговото нравствено достоинство, отъ което племе и класа на обществото да бжде той. „Отъ сега вече не ще има нито юдей, нито гъркъ, нито робъ, нито господаръ, нито мжжъ, нито жена, защото всички сж равни въ Христа.“ Тѣй писалъ великиятъ апостолъ на езичниците и съ тия думи отворилъ новъ периодъ въ историята на човѣчеството.

Изъ църковнитѣ обряди.

Тайнството Бракъ

Въ самото начало на свѣта, при създаването на човѣка, изъ устата на Създателя излѣзла заповѣдта за брака. Въ прѣвитѣ страници на Библията се виждатъ догматичнитѣ основи на това тайнство: „Не е добре да бжде човѣкъ самъ; ще му направя помощникъ подобенъ нему (Бит. 2.-18.) И благазлови ги (Адамъ и Ева) Богъ, като каза: растете и се размножавайте и напълнете земята“. (Бит. 1. 28). Създательтъ благословилъ брака, та отъ благословенъ коренъ да се раж-

дават добри плодове. Раждането на децата е постоянно и безспирно продължение на творческото дѣло Божие. Поради това бракътъ е потвърденъ и благословенъ като тайнство и въ новозаветното откровение. „Не сте ли чели, — отговаря Спасителя на изкушаващия Го фарисей, — че отначало (Богъ) мъжки и женски полъ е сътворилъ. И рече: поради това ще остави човѣкъ баща си и майка си и ще се прилепи при жена си и ще бъдатъ двама въ една плътъ (Мат. 19. 4-6) Чрезъ брачното съединяване на мъжа съ жената духовно се изображава и съюзътъ на Христа съ Църквата (Еф. 5. 32).

Целта за установката на това тайнство е посочена отъ Създателя. Тя е нравственото съвършенстване на съпрузитѣ и продължение творческия актъ на Бога чрезъ благословено раждане и възпитаване на деца, които да пълнятъ и владѣятъ земята, като бждачи граждани на царството Божие. Мъжътъ и жената сж допълнение единъ на другъ. Духътъ на мъжа влива отъ своята твърдостъ сила въ слабата женска природа, а пъкъ нежността и кротостта на женската природа влива лекостъ въ твърдостта на мъжкия духъ. Освенъ тази, споредъ думитѣ на апостола, брачниятъ съюзъ има още и друга целъ — да се избѣгне нравственото и плътско падение. „Но за да се избѣгне блудогѣнието, нека всѣки има своята (законна) жена и въсѣка жена своя мъжъ да има“ (1. Кор. 7. 2.) — казва апостолътъ. Брачната двойка е основата на благословеното семейство. Ражданото отъ този браченъ съюзъ не е само плътъ, одушевена съ чувственъ животъ, а е и разумно същество, наследникъ на вѣчното царство Божие. Поради това, колкото свещено е за насъ тайнството на брака, толкова страшна дързостъ е да се употребява творческия даръ само за удовлетворение на низки страсти.

Едно освѣтление.

Варненскиятъ в. „Съветникъ“ съ последни усилия се мъчи още да увеличава злото, като злослови имената на видни наши църковни работници.

Така въ първия брой отъ III г. пакъ почва да гризе сандалитъ на доста уважавания отъ правосл. народъ скромень работникъ г. Ст. Петковъ.

Говори, че устроения отъ него курсъ въ гр. Ловечъ билъ съ целъ да създаде раздѣление между свещенството. Чудно откритие!

Какъ можа да се породи такава мисль у хората около „Съветникъ“, недоумяваме много. Та нима г. Ст. Петковъ е способенъ на такава низостъ?

Курса не бѣше таенъ, а понеже бѣше пръвъ опитъ по своя родъ, г. Петковъ повика само тѣзи, които добре познава.

Още повече това не бѣше кой знае какъвъ курсъ, а само една среща отъ 7 дена.

До колко мѣстния Архиерей се радва на този пръвъ по рода си опитъ, се вижда отъ обстоятелството, че Епарх. каса отпусна 5000 лева за издръжката на тази среща—курсъ.

Тукъ нѣма нищо лошо, нищо за осжждане. Вѣрното е това, че когато трѣбваше да се разотидемъ, на всички бѣше много мъчно.

Хвала на г. Ст. Петковъ, че може така безъ да дига шумъ около себеси, да работи и то съ отлични резултати.

Присъствуваха около 30 курсисти, отъ които само 8 души бѣха свещеници. Постѣтъ и причастяването, които даватъ поводъ за нови обвинения срещу г. Петковъ въ броя 2. на сжщия вестникъ, бѣха едно необходимо условие за успѣха на започнатото дѣло. Не за свещеницитѣ специално бѣше този постъ, молитва и причастяване, а за мирянитѣ, които бѣха болшинство. Личи съ каква любовъ къмъ свещенството отъ съмнителна стойностъ пишатъ и говорятъ хората около този лошъ съветникъ.

Нека ме прости г. Петковъ, че пиша това мимо неговото желание. Не да защитавамъ г. Петкова пиша това, а да подчертая, че въ Ловечъ нѣмаше нищо отъ онова, за което се съмнява „Съветникъ“.

Отъ курсиста свещ. Яковъ,

Завистници.

Единъ богатъ човѣкъ ималъ всичко, което желаятъ хората: милиони пари, разкошенъ дворецъ, красива жена, много слуги, изобилни обѣди, закуски и вина, пълненъ обюръ съ отбрани коне и хубави файтони. Но всичко това му тежело, и той стоялъ по цѣли дни въ палата си, въздишалъ и се оплаквалъ отъ мъжа. Всичката му грижа била, кога и какво да яде. Щомъ се събуждалъ, закусалъ и съ нетърпение очаквалъ обѣда, сжщо и вечерята. Ядѣлъ винагисъ преправки, изатова много сетѣпчелъ. Въ това му била едничката радостъ. Но скоро загубилъ и тази утеха. Отъ много ядене му се развалилъ стомаха и той загубилъ сладостта отъ яденето. Лишенъ отъ апетита си, той повикалъ докторъ. Последниятъ му далъ лѣкарство и гонакаралъ да се разхожда всѣки денъ по два часа.

Богатиятъ взелъ лѣкарство и се разхождалъ, но всепакъ не му се ядѣло. Това го измъчвало страшно много. Той се мислѣлъ за най-нѣщастния човѣкъ въ свѣта.

Но веднажъ, като се разхождалъ и мислѣлъ само за своята скръбъ, той срещналъ единъ просякъ. Просякътъ се доближилъ до него и му казалъ:

— Подарете на бедния нѣкоя пара заради Христа..

Богатия билъ толкова замисленъ, че не чулъ какво му казалъ просякътъ.

Просякътъ повторилъ:

— Съжалете се, господине, цѣлъ денъ не съмъ ялъ.

Богатиятъ чулъ думата ядене и се спрѣлъ.

— Искатъ ли се да ядешъ ли? — попиталъ той просека.

— Искатъ ми се, господине, много ми се иска, — отговорилъ просякътъ.

— Гледай ти, щасливъ човѣкъ, — избѣбралъ богатиятъ.

А бедниятъ си казалъ:

— Блазе му, че е ситъ.

Натанъ и Соломонъ

Когато Соломонъ билъ още дете, той веднажъ челъ въ книгата на Мойсея разказа за сътворението на човѣка. Тогава той отишелъ при учителя си Натана и казалъ: „Какъ е било възможно да се направи тѣлото на човѣка отъ земя?“

Натанъ отговорилъ: „А какъ може да израсте изъ земята дърво съ листа, цвѣтове и плодове? Сетне, нима не знаешъ, че тѣлото ти отново ще се превърне на прахъ, ще стане земя, отъ която е създадено? Кое е могло да бже причина на това?“

— Но защо. Свещената История ни разказва така обстоятелствено за човѣка? — попиталъ младиятъ царски синъ.

— За да не се надува и гордѣе човѣка съ нищо външно, тѣй като земята ще ни приеме въ своитѣ недра — отговорилъ Натанъ. — На гърдитъ ѝ расте хлѣба, храната му, на земята принадлежатъ и коронитѣ, които красятъ главитѣ на царетѣ. Законитѣ на земята сж вѣчни и неизмѣними, затова тя взема назадъ тѣлото и коронитѣ.. Така че, не забравяй, сине, на Давида че ти си прахъ и се учи на смирение.

— Но нима Богъ не е вдъхналъ въ лицето на човѣка дихание на живота? — попиталъ Соломонъ,

— Да, — продължавалъ пророкътъ, — и диханието на Бога, което изпълня гърдитъ на човѣка, съ всѣки дѣхъ му напомня, че той всѣкога се нуждае отъ помощъ отгоре, — отъ тази помощъ зависи съществуването и живота му. Сине на Давида, не забравяй съ чие дѣхане се движишъ и живѣешъ, ипази детското си сърце.

Тогава Соломонъ попиталъ отново: „Какви предимства има човѣкъ предъ полскитѣ животни?“

Той, — отговорилъ Божиятъ човѣкъ, — знае, кому принадлежи земята, на която живѣе, и диханието, съ което диша. Малко е това. Човѣкъ има лице, и може да го навежда къмъ подвластната му тлѣнна земя и да го издига къмъ жилището на вѣчна свѣтлина. Тогава той стои съ издигната глава, но съ смирение и съ детска вѣра, и съзнава себе си синъ и подобие на Всевишния....

— О, Сине на Давида, нека царската корона не те заставя никсга да се навеждашъ къмъ земята, но нека тя сияе на главата ти като лъчезаренъ вѣнецъ!..

Две писма.

София. Въ недѣля, 23 т.м., въ Военния клубъ се състоя беседата на г-жа Зидигъ, на тема: *Разрушаватъ ли се стѣлбоветъ на българската държава?* Тя долови въ монастирскитѣ училища и храмове истинскитѣ стѣлбове презъ епохата на нашето робство, които закрѣпиха днешна България. Тѣй сжщо проследи развоая на старобългарскитѣ изкуства и съ силни аргументи доказа, че само монастирскитѣ светини можеха да упазятъ скжпитѣ художествени творения на нашитѣ праѣди.

Следъ като порица нехайството, което вилнѣе у насъ спрямо различнитѣ ни паметници, *апелира* за върховенъ националенъ комитетъ отъ всички обществени сѣди, който да упражнява контролата си върху монастирскитѣ храмове. Г-жа Зидигъ, както всѣкога, тѣй и сега, постигна голѣмъ успѣхъ и бѣ възнаградена отъ публиката съ бурни овации при посрещането и изпращането ѝ отъ сцената, П. Н.-въ.

Въ недѣля на 2 октомврий въ Бернъ Швейцарското религиозно-въздржжтелно дружество „Blauers Kreuz“ (Синъ кръстъ) празнува тържествено петдесетгодишния си юбилей. Предъ обѣдъ въ собственото му здание (църква, заседателна зала, хотел-ресторантъ) имаше богослужение и тържествено заседание на делегатитѣ отъ цѣла Швейцария, а следъ обѣдъ една величествена манифестация изъ улицитѣ на града засвидетелствува

силата на туй благородно сдружение.

Две седмици по-рано, на 18, 19 и 20 септември, въ Женева се празнува международния юбилей-конгресъ на туй движение. Делегати имаше отъ всички западно-европейски държави. Особно интересна и многобройна бѣше Шведската делегация (въ национална носия). Председателътъ на Швейцарската република Мота държа речъ за значението на Blauers Kreuz за неговата тиха, безъ много кресъци и реклами, но упорна и спасителна, работа между народа и особено за значението на Швейцария (специално на Швейцарскитѣ духовници) като основатели и разпространители на туй движение. Blauers Kreuz е основанъ въ Женева презъ 1877 год. отъ пасторъ Луй Люсиенъ Роша. Въ трудъ и мъжи, преследвания и подигравки, сж протекли първитѣ десетина години на съществуването му, докато постепено, благодарение на упорната работа на ръководителитъ му, то се развива въ една могща организация, прескача границитѣ на тѣсна Швейцария и се разпростира чакъ до Швеция, Алжиръ и Украйна, за да достигне и до Южна Америка. Понастоящемъ въ Швейцария то има 581 секции съ 34901 членове, а въ цѣлъ свѣтъ 2408 секции съ 128268 членове. Ръководителитъ и организаторитѣ навсѣкжде, (особено въ Швейцария) сж пасторитѣ. Първа неговата задача е да спасява пиянитѣ. Интересно бѣше да се види какъ стари и дългогодишни пияници съ сълзи на очи изказваха своята благодарностъ на туй движение за спасението имъ отъ сигурна смъртъ. Между тѣзи, които сж направили най-много за туй движение, голѣма частъ сж били бивши отчаяни алкохолици.

Бернъ. М. Ст. октомврий 1927 г.

ХРОНИКА.

Археологическото дружество въ града по случай 25 години отъ основаването си, устройва на 29 т. м. вечеринка, а на 30 следъ отпусъта на църква — **утро** съ тържествено заседание на дружествени членове. Председателътъ ще даде отчетъ за живота на дружеството презъ течение на четвъртъ вѣкъ. Въ вечеринката и утрото ще взематъ участие най-добритѣ музикални и артистични сили отъ града.

Въ недѣля 30 того, ще се освети новостроящия се водопроводъ при с. Айдогду въ Дели-Ормана за снабдяване последния съ вода. Предприятието е държавно. Ще струва стотици милиони лева. Неговото довършване ще създаде въ Дели-ормана удобни условия за животъ и ще подигне икономически цѣлата мѣстностъ. За водосвета е поканенъ Негово Високопреосвещенство Митрополитъ Симеонъ и Шуменския Архиер. Намѣстникъ.

Сломкнатъ си нашитѣ читатели, че презъ миналата есенъ горски стражари бѣха нанесли публично оскърбление на свещеника Георги Овчаровъ отъ с. Айляой, О.-Пазарско. Св. Варненска Митрополия анкетира случая и намѣри, че свещеника не е пиянствувалъ, нито буйствувалъ, както се съобщаваше на времето отъ заинтересуванитѣ, и затова прекрати преписката срещу него, като му даде право да даде побойницитѣ въ сждъ. Свещеникътъ се отказа отъ понататъшно преследване.

Варненскиятъ в. Съветникъ, който все има насъ нѣкаква разправа, обвинява, че сме „скръбни“ въ редакцията писмото на минариститѣ, съ което заплаватъ учителя си Д. Димитровъ отъ хулитѣ свещ. Енчо п. Йордановъ Варна. Вестникътъ ни пише, че е билъ семинаристъ банчевъ, когато е писано писмото. Молимъ този въпросъ да отпрати къмъ брата на нция семинаристъ, свещ. банчевъ въ Шуменъ, който предаде това писмо. Свещ. чо писа презъ м. августъ, семинариститѣ отговори презъ октомврий. Ще рече, и ли сж достатъчно време да споразумѣятъ. Имаме да побавимъ, че и свещеницитѣ Шум. Дух. околия, I група, събралието си на 18 тогорицаха постжпката на п. Е. Редакцията на „Н. Б.“ ликова и това порицание? Помни сме отъ сжщото свещенческо събрание и отъ наши абонати да не отговоряме на закажитѣ на този заливъ вестникъ. Ние ще пошаме, но все пакъ умоляемъ събратята около „Съветникъ“ да престанатъ съ своитѣ скръблениа надъ личността на свещ. Д. Попвасилевъ, щото ще сжжляватъ време за всичкитѣ лоши обвинения, епитети и пр., които му трупатъ отъ години. М-ски не сме давали никако обещание Той съобщава то, което нему се е искало стане.

Проф. К. фабрици (Берлинъ) е изработилъ планъ за основаване на единъ *наученъ институтъ*. Задачата на този институтъ е да устройва сказки, реферати, научни изследвания и пр. по въпроси, които бже центъренъ пунктъ и справочно бюро на всички известия и новини по въроизповѣднитѣ движения. Института ще бже свързанъ съ едно голѣмо издателство, което се наема да издава всички книги и документи на дейността на института.

Утре, недѣля, 4 часа следъ обѣдъ въ салона на църквата „Св. Възнесение“ ще говетъ беседа свещ. Ст. Поповъ, при църквата „Св. Три Свители“ въ сжщия часъ беседва свещ. Н. Хубанчевъ.

Малкитѣ разказчета, които печатимъ вече въ нѣколко броя, вземаме отъ кн. „Мѣри и Разкази“, томъ III, протоиерей Йорданъ Стойковъ въ Търново. Набавете си прекрасна книга. Струва 30

Епопеи — стихосбирка Любомиръ Бобевски.

Авторътъ наново пѣе родна вѣра и родина. Той пѣва нашитѣ мъченици за ра, родъ и честъ. Нѣкои тия мъченици сж канонизирани отъ нашата Православна църква за светии. Въ тежко днешно време Бобевски е отъ съкровищницата на мило дѣлото, подвизитѣ и вота на забравени велики на българския духъ, живи въ много по-тежки времена отъ днешнитѣ, минали протѣгъ и меча на агарянско запазили името си, честъ си, вѣрата си. И съ това сжщо бже нашата съвестъ забравяме героизма на мило дѣлото, че падаме въ измѣна, рода си леко, бързо, при малкото затруднение и добество въ живота. Езикъ на Бобевски е и сега, както всѣкога, картиненъ, разнашенъ, впечатлителенъ, остава вѣренъ на своя оживенъ девизъ: българската мѣя — цѣлокупна и обединена българската църква — обновена и очистена отъ бездушие, творецъ на новъ животъ. Счавайте и четете Бобевски!